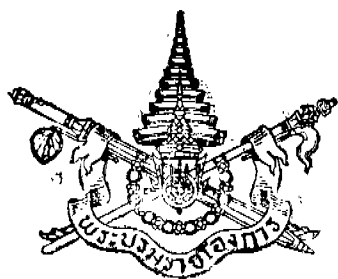

๑๘๘๘

๒๐ ตุลาคม ๒๔๘๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๕ ตอนที่ ๖๗

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน (ฉบับที่ ๓)

พุทธศักราช ๒๔๘๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐

และวันที่ ๑๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๘๔)

อาทิตยทิพอาภา

ปรีดี พนมยงค์

ตราไว้ ณ วันที่ ๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๘๕

เป็นปีที่ ๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

ตอนที่ ๖๑ เล่ม ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๐ ตุลาคม ๒๔๘๕

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติม
กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน (ฉบับที่ ๓) พุทธ
ศักราช ๒๔๘๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของมาตรา ๘
แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน
พุทธศักราช ๒๔๘๒

“ข้าราชการพลเรือนสามัญ หรือข้าราชการฝ่ายตุลาการ
ซึ่งรับราชการในตำแหน่งการเมืองหยุดด้วย และได้รับเงิน
เดือนทางตำแหน่งการเมืองแต่ทางเดียว เมื่อออกจากตำแหน่ง
การเมือง แต่ไม่ได้มีคำสั่งให้ออกจากตำแหน่งข้าราชการ
พลเรือนสามัญ หรือตำแหน่งข้าราชการฝ่ายตุลาการ ให้มี

๒๐ ตุลาคม ๒๔๘๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๘ ตอนที่ ๖๗

สิทธิรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนคนหนึ่งได้ แต่ถ้าผู้นั้น
จะไม่ขอรับบำเหน็จบำนาญและขอให้นับเวลาราชการสำหรับ
คำนวณบำเหน็จบำนาญต่อไปก็ได้”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความใน (จ) ของมาตรา ๑๖ แห่ง
พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พุทธ
ศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(จ) ข้าราชการที่รับเงินเดือนอัตราประจำในงบประมาณ
แผ่นดินซึ่งทางราชการสั่งให้ไปทำการใด ๆ ตามระเบียบซึ่ง
รัฐบาลกำหนด ให้นับเสมอเต็มเวลาอยู่รับราชการ แต่ถ้า
ทางราชการสั่งให้ ไปทำหน้าที่ทหาร ตามที่กระทรวงกลาโหม
กำหนด ซึ่งถ้าเป็นทหารจะได้นับเวลาราชการเป็นทวีคูณแล้ว
ก็ให้นับเวลาราชการเป็นทวีคูณ ตั้งแต่วันสั่งให้รับหน้าที่นั้นจน
ถึงวันสั่งให้เลิก”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๘๒
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

ตอนที่ ๖๑ เล่ม ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๐ ตุลาคม ๒๔๙๕

“มาตรา ๑๗ วิธีคำนวณบำเหน็จบำนาญนั้น ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายในงบประมาณแผ่นดิน ซึ่งได้รับหยุดก่อนพ้นหน้าที่ราชการเป็นเกณฑ์คำนวณ

แต่ถ้าข้าราชการผู้ใดเคยดำรงตำแหน่งในขณะเดียวกันหลายตำแหน่ง แล้วได้พ้นจากตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงก่อนพ้นจากราชการ ก็ให้ถือเงินเดือนเดือนสุดท้ายของตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงในงบประมาณแผ่นดินอันเคยได้รับหยุดนั้นเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายสำหรับตั้งเกณฑ์คำนวณ”

มาตรา ๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๙๒

“มาตรา ๑๘ ทวิ ข้าราชการพลเรือนการเมืองตำแหน่งรัฐมนตรีซึ่งได้รับราชการในตำแหน่งรัฐมนตรีมาแล้ว และมีเวลาราชการในตำแหน่งรัฐมนตรีสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่น้อยกว่าสี่ปี เมื่อออกจากตำแหน่งและไม่ประสงค์จะรับบำเหน็จบำนาญตามความในบทแห่งพระราชบัญญัตินี้โดยประการอื่น ก็ให้มีสิทธิรับบำนาญได้ตามพันหกร้อยบาท

๒๐ ตุลาคม ๒๔๘๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๘ ตอนที่ ๖๗

แต่ถ้าข้าราชการผู้นั้นมีสิทธิได้รับบำนาญหยูก่อนแล้ว เมื่อข้าราชการผู้นั้นได้ใช้สิทธิตามความในวรรคก่อนแล้ว สิทธิรับบำนาญที่มีอยู่แล้วนั้นเป็นอันตกไป

การคำนวณเวลาราชการตามความในวรรคหนึ่ง ไม่ให้รวมเวลาราชการที่ผู้นั้นได้รับบำเหน็จหรือบำนาญไปแล้ว ถ้ามีเข้าด้วย”

มาตรา ๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๐ พายได้บังคับแห่งมาตรา ๓๐ ข้าราชการผู้ใดมีสิทธิได้บำนาญตามสิทธิปรกติตามพระราชบัญญัตินี้ จะขอรับบำเหน็จแทนบำนาญไม่ได้ เว้นแต่ผู้ที่มีสิทธิได้บำนาญนั้น มีเงินเดือนเดือนสุดท้ายไม่เกินเดือนละหนึ่งร้อยยี่สิบบาท จึงจะขอรับบำเหน็จแทนบำนาญได้ บำเหน็จแทนบำนาญนี้ให้คิดเป็นจำนวนเท่ากับเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณ ด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

ถ้าขอรับบำเหน็จแทนบำนาญนี้ให้ทำเป็นหนังสือ”

ตอนที่ ๖๗ เล่ม ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๐ ตุลาคม ๒๔๘๕

มาตรา ๘ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๘๒

“มาตรา ๒๒ ทวิ ผู้ได้รับบำนาญตามพระราชบัญญัตินี้ อาจถูกตัดบำนาญได้ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยวินัยข้าราชการบำนาญ”

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

“บำนาญพิเศษตามความในวรรคก่อนให้แบ่งจ่ายให้บุตรสองส่วน ภริยาหนึ่งส่วน และบิดามารดาหนึ่งส่วน แต่ถ้าผู้ตายมีบุตรตั้งแต่สามคนขึ้นไปให้บุตรได้สามส่วน ภริยาหนึ่งส่วน และบิดามารดาหนึ่งส่วน”

มาตรา ๑๐ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๔ ทวิ และมาตรา ๒๔ ตรี แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๘๒

๒๐ ตุลาคม ๒๔๘๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๕ ตอนที่ ๖๗

“มาตรา ๒๘ ทวิ ข้าราชการผู้ใดสุมหายไปและมีเหตุอันควนเชื่อได้ว่าข้าราชการผู้นั้นได้ประสบอันตรายถึงตาย เพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่กิตติ ถูกประทุสร้ายถึงตาย เพราะเหตุกะทำการตามหน้าที่กิตติ เมื่อพ้นกำหนดสองเดือน นับแต่วันสุมหาย เพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ให้ สันนิทานไว้ก่อนว่าข้าราชการผู้นั้นตาย และให้ผู้มีสิทธิตาม มาตรา ๒๗ ได้รับบำนาญพิเศษเป็นจำนวนถึงเงินเดือนเดือน สดท้ายของผู้ตายตามเกณฑ์แบ่งและเกณฑ์จ่ายดังที่กำหนดไว้ ในมาตรานี้

การขอบำนาญตามมาตรานี้ ต้องแสดงรายงานเหตุการณ์ ที่เชื่อได้ว่าได้ประสบอันตรายหรือถูกประทุสร้ายถึงตาย

บทบัญญัติในมาตรานี้ให้ใช้บังคับ แก่กรณีการสุมหายไป ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ด้วย ถ้าการสุมหายนั้นมิได้เกิด ก่อนวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๘๓”

“มาตรา ๒๘ ตรี ถ้าปรากฏในพยานหลักฐานว่า ข้าราชการ ที่ต้องสันนิทานว่าตายตามความในมาตราก่อนนั้น มิได้ตาย และกะชวงเจ้าสังกัดจะต้องจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการผู้นั้น ในระหว่างเวลาที่ต้องสันนิทานว่าตาย ก็ให้หักจำนวนเงิน

ตอนที่ ๖๗ เล่ม ๕๘ ราชกิจจานุเบกษา ๒๐ ตุลาคม ๒๔๘๕

บ้านานพิเศสทั้งหมดที่ได้จ่ายไปแล้วตามความในมาตราก่อน
ออกจากจำนวนเงินเดือนที่จะต้องจ่ายนั้น”

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราช
บัญญัติบำเหน็จบ้านานข้าราชการฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช
๒๔๘๒ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ
บำเหน็จบ้านานข้าราชการฝ่ายพลเรือน (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช
๒๔๘๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๘ บ้านานพิเศสที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗
มาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๘ ทวิ นั้น ให้จ่ายโดยมีกำหนดเวลา
และเงื่อนไขดังต่อไปนี้

บุตรชายบุตรหญิงได้รับจนอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์ เว้น
แต่เมื่ออายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์นั้นกำลังศึกษาอยู่ในชั้นเตรียม
อุดมศึกษาหรือในชั้นอุดมศึกษา ก็ให้ได้รับต่อไปจนสำเร็จ
การศึกษา แต่ไม่เกินอายุยี่สิบห้าปีบริบูรณ์

ภริยาได้รับตลอดอายุ หรือจนมีสามีใหม่

บิดาและมารดาได้รับตลอดอายุ

๒๐ ตุลาคม ๒๔๘๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๘ ตอนที่ ๖๗

ส่วนบุคคลนอกจากสามจำพวกที่ผู้ตายระบุชื่อให้เป็นผู้รับ
ไว้แล้ว ถ้าอายุยังอยู่ในเกณฑ์เสียสละ ให้โอนุลอมหย่างบุตร
แล้วแต่กรณี ถ้าไม่เข้าลักษณะดังกล่าวแล้วให้รับอยู่เพียงสิบปี

ถ้าผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศสตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘
หรือมาตรา ๒๙ ทวิ นั้น ได้พิจารณาพยานหลักฐานก่อนผู้ตายก็ดี
หรือพิจารณาพยานหลักฐานในขณะที่ผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศสของผู้
ตายก็ดี ให้ผู้นั้นได้รับบำนาญพิเศสตลอดเวลาที่พิจารณาพยาน
หลักฐาน

อนึ่ง ผู้มีสิทธิรับบำนาญหรือบำนาญพิเศส หรือทั้ง
สองอย่างตามมาตรา ๒๔ กก็ดี ผู้มีสิทธิรับบำนาญพิเศสตาม
มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ หรือมาตรา ๒๙ ทวิ กก็ดี ถ้ายังไม่
บันลือคดีภาวะ หรือเป็นผู้กำลังเสียสละและอายุอยู่ในเกณฑ์
เสียสละตามมาตรา ๒๗ หรือยังเป็นผู้พิจารณาพยานหลักฐาน หาก
ทางราชการเห็นสมควรจะเข้าควบคุมและจัดการเกี่ยวกับเงิน
บำนาญหรือบำนาญพิเศสดังกล่าวแล้วเพื่อประโยชน์ของผู้มี
สิทธินั้น ๆ ก็ได้ ทั้งนี้ไม่ว่าสิทธิรับบำนาญหรือสิทธิรับบำนาญ
พิเศสนั้นจะเกิดขึ้นก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้หรือไม่ก็ตาม

ตอนที่ ๖๗ เล่ม ๕๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๐ ตุลาคม ๒๔๙๕

ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเจ้าสังกัดแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ตลอดจนกำหนดวิธีการและเงื่อนไขอื่น เพื่อปฏิบัติการค้ามวก่อนนั้นได้”

มาตรา ๑๒ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๙๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษตามมาตรา ๒๔ ถึงมาตรา ๒๘ ทวิ และมาตรา ๒๙ ในมูลกรณีเดียวกันรวมกันเป็นจำนวนไม่เกินกว่าเดือนละสิบห้าบาท จะขอเปลี่ยนรับบำเหน็จพิเศษแทนได้โดยทำคำขอเป็นหนังสือตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ดังต่อไปนี้”

มาตรา ๑๓ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี